

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. helyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyilttér“ rovatban
közlendő cikkek soronkint
10 kr. díjért közöltetnek.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:
Sprencz György szerkesztő lakásán.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT
Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyilttéri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

A nemzetiségi mozgalmak.

Az erdélyrészi magyar közművelődési egyesület eszméjének életrevalósága és jogosultsága mellett elég világosan tanuskodik a magyar nemzeti közszellem, mely a mai általános nyomasztó anyagi viszonyok hatása alatt, mint megsebzett szárnyu sas, a magasztos cél megközelítésére tör.

De mondanunk sem kell, hogy a magyar nemzeti közszellemnek ezen élénk nyilvánulását a velünk egy jogar alatt sűtkérező, sőt kiváltságot élvező némely nemzetiség kancsal és féltékenykedő vagyis inkább irigy tekintetekkel kísérik. Szolgáljon állításom igazolásul Gurbán Konstantin urnak a képviselőházban február 5-én tartott magyarellenes beszéde.

Nagyon természetes, hogy ilyen hangon csak azok beszélhetnek, kik nincsenek tisztában egy magyar, mint más államok jogtörténetének fejlődésével, a mit ily értelemben világítanak meg Tisza Kálmán ő nagyméltóságának emlitett képviselőhöz intézett válasza alábbi szavai:

„Méltóztassék meggondolni, hogy Európában nincs állam, mely, midőn megalakult, egy nemzetiségből állott volna; sőt a legtöbb államban azon fajon kívül, mely az államnak nevét és jellegét adja, ma még más fajok is meglehetősen nagy számban élnek. Így van ez Romániában,

így van ez Szerbiában, s így van Németországban kisebb-nagyobb mértékben, így van az mindenütt. De azért mindegyik, a hol állam van, az a faj, mely abszolút többségben van, mely azon államot a történelem folyamán megalkotta, kell, hogy azon államra az ő saját jellegét ráítse. Ez felfogásom a magyar államról is, mint felfogásom minden államról — mondá folytatolag a miniszterelnök. S ha t. képviselő-társaim — ismétlem — higgadt, tárgyilagos hangon, de mégis panaszkodnak, arra kérem: nézzenek szét széles e világon, a hol konszolidált, nagyobbacska és nem szövetséges államok vannak: vajjon az azon államokban élő, más fajhoz tartozó polgárok akár egyházi, akár iskolai, akár közgazgatási téren részesülnek-e annyi előnyben, mint Magyarországon?”

Az ezen kérdésre adandó választ a magyar szent korona jogara alatt álló nemzetiségek és fajok jobbjai sohasem tagadták és tagadhatják is meg. Vajjon mit mondana hozzá Gurbán ur, ha a mi Romániában élő magyar véreink hasonló követelésekkel lépneek fel a romániai kormányval szemben? A nemzetiségi politikát, mely a hazafiság álarca alatt többnyire jogtalan terjeszkedési vágyaknak, nagyzási eszméknek áll szolgálatában s már eddig is annyi trónt döntött össze, jelen századunk ujította föl.

asszony csak örül! Eddig mindig hizelegve emlegetted ezt az erényemet (te magad mondtad mennyasszony korodban, hogy ez a legszebb erény), hogy nem járok sehová mulatozni. Szépen itthon maradok, itt töltöm a hosszú téli estéket az én kedves kis családom körében, nem vagyakozva semmi fényes, zajos mulatságra. Most egyszerre azt követeled, hogy mulatozzam, bálozzam, mint valami csélesap fiatal ember. És miért? Mert egy pár vén asszony telebeszélte a fejedet, hogy ezáltal neveltséges vagyok; hogy e miatt papucshósnak tart engem a világ, téged meg valami boszorkánynak, sárkánynak, a kitől én rettegek, mint a nyárfa-levé, és azért nem merek távozni az oldalad mellől. Ugyan, ugyan! És ez az okos fejecske ugy megszedült az ilyen ostoba pletykákra! Azok a fecsegő kávézenikék olyan hatással vannak az én kis feleségemre, hogy az most minden áron elakar kergetni hazulról! Oh, maga kis ingatag baba! — s a fiatal férj kedélyes mosolylyal hajol oda a menyecske kipirult arcához, hogy megcsókolja.

— De könnyen beszélsz, Laczi, mert te rád nem mondták, hogy harpia vagy. De könnyen nevezhetsz! De én rám kigyót, békát kiált a világ! Azt mondják, zsarnok, kiálthatatlan, uralomvágyó teremtetés vagyok! Azt mondják, hogy nem eresztielek el a szoknyám mellől, hogy minden mulatságot megtagadok tőled, hogy összeszekirozlak! Igen! Még azt is rám merik fogni. Sőt már azt is

A keresztényi szeretet a kereszténység első századaiban a barátság kötelékével egygyé fűzé, jogaik és érdekeik kölcsönös tiszteletére bírta, s mint egy atyának gyermekeit, testvériesíté a különféle népeket és nemzeteket.

Az újból lábra kapott régi pogányok gondolkodása, a nemzetek között feltámadt faji és nemzetiségi versengések és gyűlölet nyiltan azt mutatják, hogy korunkban igen megfogyott a keresztényi érzület, hogy a népek életében nyilvánuló szellem nem az azok létét biztosító valódi keresztény szellem. Avagy az a dölyf, az a nagyravágyás, erőszakoskodás, melylyel a muszka russzifikálja a lengyelt, a porosz germánizál, az angol nyomja a kath. ikeket, nem az igazság és keresztényi szeretet hiányáról tanuskodik-e? Vagy tán a keresztényi szeretet és magasabb kultura szelleméről tesznek-e tanúságot az unita Italia, a pápaság kifosztása, az orosz pánszláv propaganda, a pángermánok és pánszlávok, az olasz és román irredenták, vagy ezek utánzó, a nálunk megszületett oláh és szász irredenták, a cselek és németek közötti antagonizmus, a horvátok jogtalan fészkelődései és gyűlölete fajunk ellen, a déli Szlavia ábrándjai s egyéb faji és nemzetiségi versengések? Oh, nem! ezek, a mennyire az igazság, törvényesség és történelmi joggal ellentétben állanak, ép oly kevésbé egyeztethe-

tők össze a keresztényi szellem és kultura követelményeivel. Aztán nem mondhatnók azt sem, hogy ezeknek — mint pl. a németeknek — a gazdagság és műveltség nyujtaná ama fensőbbiséget, tulsult és jogokat, melyek által fölényt gyakorolhatnának és vezérszerepet vihetnének fölöttünk vagy a többi elemek felett.

Az osztrák tartományok örökösödés, nászhozomány és szerződés által jutván a habsburgi ház uralma alá, ott egy nemzetiségnek sincs jogosult felsőbbisége mások fölött, mivel egyik sem hódította meg a másikat igazságos háboruban; sem az uralkodó, sem a birodalom nem gyakorolhat más jogokat, mint a melyek az átvételnél rászállottak; hanem azért a német elem a műveltség és gazdagság nyujtotta tulsulyánál fogva vezérszerepet vitt és fölényt gyakorolt a többi elemek felett a nélkül, hogy elnyomta volna azokat, s ez így mehet jövőre is.

Nálunk másképen áll a dolog. Ős apáink független és önálló magyar államot alkottak. Ők e hont hazai vitészgük által, önjerejük hódíták meg, drága véren szerzék, fiaik vérük árán védtek meg és tartották fenn török, tatár s mások ellen; eképp mint saját államisággal bíró nemzet csatlakoztunk utóbb Ausztriához és a habsburgi ház jogara alá. A magyar nemzetnek tehát államisága, fölénye, tulsulya oly jogon és törvényen

A „Székelyföld“ tárczája.

Mikor a férj mulatni jár.

Írta: Sikor Margit.

— Bizony, Laczi, ez nem szép tőled, hogy még ezt a csekély kérésemet sem teljesíted. Mióta házask vagyunk, most kérek először valamit, és ezt is megtagadod tőlem! Hogyha én azt sejtettem volna, hogy három év alatt ennyire meghidegülsz irántam! Oh, Istenem! inkább meghaltam volna, semhogy ezt a szomorú időt megérjem! Hiába is mosolyogsz, Laczi! tudom én, hogy te már nem szeretsz engem!

És a menyecske duzzogó arcocsal, batiszt kendőjét szeméi elé tartva, durezzaan húzódott a diván-sarokba.

Fiatall férje derülten kacagott.

— Csak nevsz, Laczi, csak nevsz. Tudom, majd még sirás lesz a vége ennek a jó kedvnek, ha meghalok . . .

Éseröltetett sirás nesze hallatszott a diván-sarokból.

— Micsoda?! Az én kis cziczám a halállal fenyegetődzik? Hahaha! Még sohasem hallottam rá esetet, hogy ilyen furcsa kívánságba halt volna bele egy menyecske!

— Jól van, csak csúfolódjál. De tudom én, hogy nem soká élek ilyen kegyetlen bánásmód mellett . . .

— De, édes lelkem, mi jút eszedbe? Szemrehányást tenni oly dologért, a minek minden

rebesgetik, hogy . . . hogy . . . hogy féltékeny vagyok! Én! féltékeny!! Oh! milyen csúf rágalom!!

S a fiatal asszony szeméből csakugyan ki-sajtolódik két könnyecsepp.

— Én féltékeny! Hát hallottál már ilyet, Laczi? Nem alávaló hazugság ez? Oh, Istenem, milyen rosszak, elvtanítottak az emberek!

— És az én Matildkám annyira törődik azzal, hogy mit mond a világ? Annyira szívéré veszi az ilyen haszonlatanságokat, melyeket legfeljebb csak meg lehet mosolyogni? Hát boldogságunk derült egére felhőt hozhat egy ilyen semmi, a mit neány unatkozó öreg asszany csupa időtöltésből nagyra szeretne fujni! És te nem sajnálsz ilyen boldogság miatt pazarolni a könnyeidet! Milyen gyermek is vagy te, Matild!

— Te meg szívtelen vagy. Milyen szépen kérlek, hogy menj el a holnaputáni nagy bálba, a hol az egész város színe-java jelen lesz, hogy lássák, miszerint nem vagy te papucshős, és nem vagyok én egy házsártos, zsörtölődő boszorkány . . .

— Hanem egy elkényeztetett asszonyka, a ki a férjére rá akar parancsolni, hogy menjen bálozni!

— Hisz nem akarom én, hogy ezentul minden bálban ott légy, csak ebben az egyetlen egyben, csak hogy lássák az emberek, hogy én nem tartottalak vissza és nem baskodok fölötted; te teszel, a mit akarsz, és

ha itthon maradsz, az is a saját jószántodból történik és nem kényszerűségből. Azt akarom, lássák az emberek, hogy nem azért vagy te ilyen solid, visszavonuló, mert félsz tőlem, hanem csak azért, mert szeretsz engem. Oh, Istenem! Nem is leszek én addig boldog, míg ezt a kérésemet meg nem teszed.

— Neveltséges szeszély ez tőled, kicsikém. Hisz ha boldogságod zsinormértékűl azt veszed, hogy mit mond rólad a világ, akkor szerencsétlen leszel mindig. Mert az emberek sohasem kutatnak a való tények után, csak itélnek. Véleményt mondanak minden olyan dologról is, a mit nem ismernek . . . csak csupa merő időtöltésből.

— Igen, de azért kötelessége az embernek erre a véleményre hallgatni, ha az még olyan alaptalan is. Itt élünk a világban, az emberek között; hát a véleményüket sem szabad ignorálnunk, különben azt hiszik, hogy nincs bennünk önértet . . .

— Hohó! milyen furcsa definícióját tudja adni az én kis feleségem az önértetnek! Haha! Hát ha én most nem megyek el a bálba, akkor én nem vagyok önértetes ember, ugy-e?

A kis asszony buzgón rázta fejecskéjét: — Nem! Az én szememben nem, senkiében sem. Hidd el, Laczikám, egy önértetes ember csakis így cselekedhetik, mert . . . mert . . . máskülönbén meghagyja az embereket ebben a neveltséges hitben és ezáltal

alapul, melylyel az elégedetlenkedő nemzetiségek nem bírnak. A magyar nyelv fölénye, a magyar hegemonia és államiság, a magyar közművelődés tehát jogos és törvényes. A mely nemzetiségek velünk szemben elégedetlenkednek és kifelé gravitálnak, jogtalanságot és hazafiatságot követnek el. Nincs kétség tehát abban, hogy az oláhok, horvátok, szászok stb. fészkelődései jogosulatlanok, sőt szigorú megtorlásra méltók.

Felvidéki.

Országgyűlés.

A képviselőház csütörtöki ülésének főtárgya az a törvényjavaslat volt, melyet az adók és illetékekről szóló törvényozikkek némely határozatának módosításáról Győry Elek és Olay Lajos adtak be. Amaz hosszú, tárgyilagos beszédben okolta meg a javaslatot, melyet azonban Szapáry miniszter replikája után a ház nem tűzött ki tárgyalásra. A szemesi köthartyalob (trakoma) terjedésének megállításáról szóló törvényjavaslat vita nélkül elfogadtatott. Végül Falk Miksa és Vadnay Andor interpelláltak a belügyminisztert az ismeretes aradi esetet illetően, melyre nézve a ház Tisza Kálmán választáért pártkülönbség nélkül tudomásul vette. — Ugyanezen ülésen nyújtotta be Fejérváry br. honv. miniszter a népfelkelésről szóló törvényjavaslatot, melyet alább ismertetünk.

A képviselőház pénteken két törvényjavaslatot tárgyalt le és fogadott el; az egyik bizonyos előnyöket biztosít a tömegesen visszatelepülőeknek, a másik a védjegyek kölcsönös védelméről Svájcczal kötött egyezmény beczikkelyezését illeti. Az ülés végén Madarász József interpellálta a belügyminisztert az aradi esetre vonatkozólag. Kívánja, hogy a katonáknak tiltassék meg a szolgálaton kívül való fegyverviselés, továbbá, hogy azok a vétségek és büntetések, melyeket a katonák elkövetnek, az ország rendes polgári törvénye szerint a polgári ítélőszékek és hatóságok által bíráltassanak el.

A szombati ülés nagyon rövid volt; a pénteken letergályalt két törvényjavaslatot végleg megszavazták s azután a közgyűzői törvényjavaslaton a főrendiház által tett módosítások tárgyaltattak, melyeket a ház változatlanul elfogadott. Végül Micsky Lajos, Andaházi László és Bartha Miklós mentelmi ügyeiben a ház elfogadta a mentelmi bizottság hat. javaslatait.

A népfelkelés.

Mint fennebb is említettük, a honvédelmi miniszter a képviselőház csütörtöki ülésén benyújtotta a népfelkelésről szóló törvényjavaslatot, melyet már az 1868. XL. t.-cz. kilitásba helyezett.

Tekintettel az új javaslat általános jelentőségére s a lakosságban százezrek személyes érdekeltiségére, az alábbiakban ismertetjük annak szövegét és megokolását.

A honvédelmi miniszter mindenekelőtt arra hivatkozik, hogy más államok a védkötelezettség kiterjesztése által aránytalanul fölfokozták védőerejüket a miénkhez képest. Így, hogy egyebet ne említsünk, Oroszországnak 10 és fél, Olaszországnak 2 és fél millió katonája van, szemben a magunk 1 millió 200,000 sorvitézével és honvédelével. Szükség volt tehát, hogy vagy a szolgálatteljesítést növeljük a katonáknál, vagy kiterjesszük a védő kötelezettséget egy új organizmusban.

A kormány az utóbbit választá közel fekvő okoknál fogva. Az új szervezet a népfelkelés lesz, melyben szolgálni tartozik minden nem-katonának a 19—42 év közt, minden kiszolgált katonának a 32—60 év közt (csendőörök, pénzügyőrök s állami bányászok a saját működési területükön); végre szolgálhat minden önkéntes.

Az indoklás a 19 évet kedvezménynek mondja, mert Poroszországban a népfelkelés kötelezettsége már a 17 évvel kezdődik. A kiszolgált katonák szolgálatba vonása főleg a szakképzettség, altisztok és tisztok kontingense szempontjából igazoltatik.

A törvény a népfelkelést két készülségre osztja. Az elsőhöz a 19—37, a másodikhoz a 38—42 év közt élő hadkötelesek fognak tartozni. Az elsőbe esnek azok is, kik a honvédségi sorozásból kiestek, vagy a póttartalékhoz tartozván, a kontingens kellő fedezete miatt a sorhadban szolgálatról elűtettek, végre azok, kik a szolgálat alól családi tekintetből fölmentvél. A javaslat szerint ezek a póttartalékba szükség esetén bevonhatók.

A népfelkelés mozgósítását ő felsége rendeli el és osztatja föl. Élére külön parancsnok nevezendő ki. Az ország határán kívül csak az országgyűlés engedélyével vagy ennek ülésszakán kívül a miniszterium együttes felelősségére szabad a népfelkelést alkalmazni.

Az itt szolgálók: a katonai törvények alá esnek. Tisztjeiket a király nevezi ki s ezek egyenruhát vagy jelvényt viselnek. Altisztjeiket az a honvéd-parancsnok adja, kinek kerületébe a népfelkelés nyilvántartása való. Ugyancsak a honvéd-parancsnokok intézked-

nek a kerületükbe osztott népfelkelésnek taktikai csapatokba osztása iránt.

Szolgálat fejében a népfelkelésnél is a sorhad és honvédség zsoldja és fizetése jár. A költségek a közös hadügyminiszterium budgetéből fedezendők, s e szerint a népfelkelés is közös ügyet képez.

Ezek a törvényjavaslatról a legszükségesebb tudnivalók.

Levél Romániából.

Galacz, 1886. február 18.

Tek. szerkesztő ur!

Minthogy utóbbi levelemben az ide bérjáró fuvarosokról emlékeztem meg: nem mulasztathatom el — a tek. szerkesztő ur engedelmeivel — azoknak nőiről is megemlékezni, annyival is inkább, mert itt a fuvarosnék a mindenek: posta, küldemény- és hírhözök.

Boldog ember is az a fuvaros, kit az Isten oly hűséges feleséggel áldott meg, hogy ily nagy idegen országban való utazásai között sem hagyja el, hanem baloldala mellett ülve, elkíséri, hogy szükség esetén segítségére lehessen.

Az ily hűséges nővel megáldott fuvarosok igen sok bajlódástól vannak felmentve nők által, mert alig van más teendőjük, mint hazulról a vámig és a vámtól ide jöni; hogy kocsiskodjanak és vigyázzanak a jószágukra; az adás-vevést, szóval a kereskedést, a nők végzik.

Mihelyt ide érkezésükről a magyar nép értesül, úgy ösztönik a bizonyos szállásra, mintha bizony Isten tudja, mit hoztak volna mindenkinek a Székelyföldről. A 3—4 nap alatt, a míg itt időznek, folyton telve van a zsidó vendéglő magyar néppel, és ha egy rend elmegy, jön a másik rend, úgy, hogy gyakran a kis szobákba be sem férve, még künn is várakoznak, a míg beszélhetnek a fuvarosnéval.

És mindenki csak a fuvarosnéval akar beszélni. Hogy miért, annak oka — az én fel fogásom szerint — a nők ügyességében rejlik; mert melyik férfi tudná irás nélkül észben tartani azt, hogy ki mit küldött és ki izent tiszteletet vagy más mondanivalót egyiknek-másiknak?

Ezt csak a fuvarosnék tudja irás nélkül s azért is folyamodnak mind hozzá. Ők tudják, ki kinek küldött egy mézes pogácsát, kinek egy levelet vagy tiszteletet; és az is csak az ő ügyességüknek tulajdonítható, hogy a hazulról senkitől sem küldött tiszteletet is átadják azoknak, kik az otthon levők felől kérdőzködnek, a miért aztán rendesen mindenkítől megkapják díjukat, s ezért naponta annyit kapnak, hogy meg is élhetnének belőle férjeikkel együtt.

magában, elhagyottan a téli estét. Szinte fél ettől a magányosságtól.

Mihez fogjon? — Talán olvasni fog, hogy hamarabb muljék az idő.

Ráhajtja kis fejét a könyv lapjára s merengő szemei oda néznek az apró betűkre mozdulatlanul, sokáig.

Dehogy tud ő mo t olvasni! Hisz a lelke mindig máshol kalandozik!

Becsapja a regényt és fölkel, oda hajol a bölcös fölé és hallgatja egy ideig a gyöngéd pihegést. Édesen, nyugodtan alszik a baba.

Jóízű álmában lerugta magáról a takarót s gömbölyű kővér lábacskáit úgy belesüppednek a fehér dunyha ránczaiba, mint a rózsalevelek a hóba. Piczike kis ajkai félig felnyitva, látni engedik azt a drága gyöngyszemet: az első fogat.

Hosszasan, gyönyörködve tekint a fiatal mama a bölcös lakójára; aztán gyengéden betakarja és egy boldog csókot lehel rá.

Milyen jó ennek a kicsinek! Gondtalanul, nyugodtan alszik s nem is tudja, hogy az apja bálban van, az anyja meg unatkozik.

Bizony! Borzasztó ez az unalom!

Belefog százféle dologba is, de semmihez sincs most kedve. Maga sem tudja mit érez: valami szokatlan, ideges nyugtalanságyötri. Kitekintett az ablakon. Csendesesen hullott a hó. Az ég csillagtalan és felhős volt, s a szél egykedvűen sodorta a hópelyheket a levegőben.

Ha valamely családnak a Székelyföldről valami megrendelni valója van, azt csak a fuvarosnékkal közlik, kik aztán alkalmilag a legpontosabban szolgálnak.

Különös látványt nyújt az, midőn egy fuvarosné a küldeményeket és a megrendelt árucikkkeket házról házra viszi. Vállán egy nagy zsákot emel, mely meg van rakva kisebb zsákokba tömött fözélékkel; egyik karjára akasztva, fakanalakkal s más apróságokkal telt „szotyrot“ emel, míg a másik karja alatt egy tuczat vesszőseprűt cipel, úgy, hogy a nagy teher alatt csak amugy görnyedez.

Mikor aztán ily nagy teherrel megindul, lépten-nyomon találkozik magyarokkal, kik — dacára annak, hogy a fuvarosné a nagy terhet emeli — mind megszólítják s negyed óráig is eltartják beszélgetéssel, kérdőzködésekkel, annyira, hogy ha reggel elindul, többnyire este kerül megint vissza a szállására.

A fuvarosné ismer minden magyar családot; azt is tudja, hogy hol van szükség még egy otthon levő leányra, kit majd felbízta és el is hoz. Mikor aztán elhozta, nem sokat törődik azzal, hogy hová szegődtesse; a hol hamarabb megkapja szekérből fejében az aranyat, oda szegődteti, idegen ajku házhoz s gyakran olyan helyre is, hol a szegény leányok még a becsületüktől is megfosztatnak.

M. Gy.

A kézdívásárhelyi Rudolf kórház bálja.

Kézdí-Vásárhely, 1886. február 20.

Ha az ember kezébe veszi a tollat, hogy egy olyan tárgyról írjon, melytől lelkesül, alig tudja, hogy a sok gondolat közül melyiket tegye először papírra. Így vagyok én is. Az elmúlt bál kedves emlékei egy bájos, szingazdag képpé alakulnak lelkemben, melynek színei és alakjai közül hol egyik, hol másik lép előtérbe. Az a ragyogó hőlgykoszorú, az az aranyos jó kedv, az a rokonszenves, kedves alak, — a mi lady patronessünk — ki fényt, életet árasztott környezetére, a tünnetű ünnepiességek stb. egyenkint vonulnak el lelki szemeim előtt, s én nem tudom, hogy melyiken kezdjem ... Egy reporternek azonban nem szabad tulságosan lelkesülnie, mert ez a historium és tárgyilagosság rovására esnek; azért tehát félre a nagy gondolatokkal; írjuk meg a dolgot úgy, a mint történt.

A rendező bizottság pont 8 órakor teljes számban jelent meg. A rendezői jelvény felhő selyem csokor, Rudolf kórházat jelző aranyos R. betűvel a közepén. Fél 9 órakor egy bizottság (Szentiványi K., Bocskor K. és Dobay J. urak) küldetett ki a lady patroness felkérésére. Kévéssel 9 óra előtt meg-

Még most sem jön! sohajtott fel szomorúan. De a mint az órára nézett, látta, milyen ólomlassúsággal mulnak a perczek s hogy még alig mult egy fél órája, hogy Laczi oda van. Alig hogy oda ért; nem jöhet még haza.

Leült a kályha mellé és belebámult a patogó tűzbe. Kezei ölébe hullottak s fejét hátrátámasztotta a falnak. Vonásai ábrándozó kifejezést öltöttek.

Szomoru is ez az egyedüllet. Az ember lelkét valami megmagyarázhatatlan szomorúság fogja el, valami csendes bánat, melynek pedig nincs is oka.

Milyen jó volna, ha most Laczi itt ülne mellette. Azzal az édes, okos, komoly beszéddel milyen élvezetessé tenné a repülő órákat. Ő odahajtaná fejét arra a széles, férfias kebelre, átkarolná azt a napbarnított nyakát s lehunyná szemeit, úgy hallgatna Laczi csengő, fülbemászó hangjára, mely bűvös igézetel uralkodnék az ő érzékein, idegein. Szívvel, lélekkel mélyen elmerülne a babonás élvezetbe.

Nem kellene itt ülnie egymagában, szomorúan, csüggedten.

Vajjon ki élvezi most férjének elbájoló társaságát? Ki bámulja a szikrázó szellem ragyogó hatalmát? Ki fojtja vissza lélekzetét, hogy minél inkább magába szívhasssa ezt az igézetet! ...

Milyen szép lehet, a mint ott áll a fényes

engem örökre szerencsétlenné, boldogtalaná tesz ...

— És ha elmegyek a bálba? ...

— Oh, imádot Laczim! te vagy a legjobb férj ezen a világon! Ugy-e, elmész? Ugy-e, elmész? Oh, tudtam én ezt; te nem szoktál tőlem megtagadni semmit! Te egyetlen drága jó kis uraszkám!

S nyakába ugrott, össze-vissza csókolt, ölelte!

— Persze, hogy elmész! Oh, hogy is tudtam kételkedni te benned!

— Tudod-e, kicsikém, hogy azzal, ha e szeszélyes kívánságodat teljesítem, csak igazolom azt a részét ennek a véztes pletykának, hogy — papucsos vagyk?!

— Oh nem, Laczikám! mentsem Isten! a papucsos olyan, a kire rá szokott parancsolni a felesége; de én téged kérlek, szépen rimámkodom, ha valamit akarok tőled ...

— Te kis hízlgő cicca. De hát ha aztán annyira megízlik a mulatozás, ha már egyszer belekostoltam, hogy mindig el akarok menni. Nos, akkor is önézetnek fogod ezt keresztelni?!

— Hát ha kedved lesz hozzá, akkor mész, muczuska; senki sem fog visszatartani!

* * *

Eljött a nagy nap.

Már korán reggel kiteglázta az asszonyka a saját hófehér, gyöngéd kezével azt a szépen

jelent a bálanya kíséretével s Szöcs József polgármester bálelnök karján a rendező bizottság által képezett sorfal között, riadó éljenzés és a Rákóczi-induló hangjai mellett vonult be a bálterembe s foglalt helyet a számára készített igen diszes emelvényen, mely fölé gyönyörű selyem mennyezet borult. Egy néhány perc múlva Szöcs József és Gábor Péter bálelnök urak és Székely Jánosné és Balog Jánosné urhölgyek mint elnöktársak vezetése alatt az egész rendező bizottság a bálanya elébe vonult s Szöcs József rövid, szívélyes beszéd után egy pompás csokrot nyújtott át (egy budapesti műkérés készítménye) s egyik rendező (Dobay) egy csinos disz-tánczrendet adván át, egy-szersmind bemutatá a rendező bizottság tag-jait is. Ezzel az ünnepies dolgok véget értvén, kezdetét vevé a tánczvigalom. A zene első hangjaira egy pillanat alatt megtelt az egész terem tánczos párokkal: minden aroz ragyo-gott, minden ajk mosolygott, s az egész kö-zönség az otthoniasság, a jó kedv harmo-niája ömlött el. Igazi „vidám gyüleke-zet” volt. És mind e jó kedvnek központja, életelő lelke a mi kedves bálanyánk volt, ki a bájokos között a legbájosabb és a ragyogók között a legragyogóbb vala.

Szünet alatt közvacsora volt, melyben a rendező bizottságon kívül többen vettek részt urak és hölgyek egyaránt. A vacsora ép oly vidáman folyt le, mint maga a bál. Toasztokban sem volt hiány. Szöcs József polgármester, bizottságielnök, Dr. Sinkovics Ignácné bálanyáért emelt poharat, ki gyen-gélkedése miatt nem jelenhetett meg; Do-bay János Dr. Bodor Tivadarné helyettes bálanyát élteté; Molnár Józsiás a két férfi elnökért, Szöcs József polgármester és Gá-bor Péter szolgabíró urakért, Dobay János Székely Jánosné és Balog Jánosné női elnö-kökért, Dr. Székely György a kézdívásárhe-lyi hölgyekért, Bodor Géza Rudolf trón-örökös ő fenségéért, mint a kórház legfőbb védnökéért stb. mondtak köszöntöket. A közönség ép oly nehezen vált meg az aszta-loktól, mint azaz a bálteremtől, mi min-denestre azt bizonyítja, hogy itt is, ott is jól találta magát.

A közvacsora után kétszeres hévvel in-dult meg a táncz s az éjféli utáni első csár-dással (mely köztudomás szerint a „sziv táncza”) érte el a jó kedv tetőpontját, mely mindvégig megmaradt, míg csak a derengő hajnalfény nem figyelmezteté az ifjúságot, hogy semmi sem állandó a nap alatt, még a mai bál sem.

Ámbár jelen lelkesült állapotomban sem-mi hajlamom sincs az anyagiakkal foglal-kozni, de reporteri kötelességem megemi-teni, hogy Dr. Sinkovics Ignácné ő nagy-

teremben, a hol számtalan gyertya fénye világol rá. Bizonyosan kimagaslik a többiek közül. Feltűnik, imponál. A ki ránéz, gyö-nyörrel legelteti rajta a szemét; dalás alakja, fenkölt homloka, mély tudományt eláruló szemei s az a könnyed, csábos, szellemes mosoly az ajkai körül, — oh! ez mind na-gyon rokonszenves, lebilincselő!

A mint ott áll a terem közepén összefont karokkal, merengő, szelid tekintettel: — sok fiatal leány találhatná fel benne a hódító eszményképét. Az ébredező szívecskék sze-relmes álmának méltó hőse volna ő; méltó ideálja a rajongó lelkeknek. Nem csak a kül-seje olyan szép, hanem a szíve, a lelke, a gondolkozásmódja mind olyan nemes!

Oh! bizonyosan sok szem fog megpihenni rajta élénk vágygyal s tán édes reménnyel is; mert hisz nincs a homlokára írva, hogy már nős, s hogy ennél fogva nem szabad vele kacérkodni.

Persze! nem fogják tudni, hogy nős és kacér pillantásokat fognak lövellni feléje. Körülveszik majd bódító, édes, hízogó szá-vakkal! Lesz, a ki majd felhasználja kacér-ságának egész hatalmát, szellemének csillogó színpompáját, fiatalságának, szépségének minden varázsát, a hódítás e győzelmes fegyvereit.

Nem! Az lehetetlen! Bárhogyan kacér-kodjanak is Laczival, ő meg nem tántorodik. Az ő szerelme szent, örök, igaz s nem holmi

sága 50 frttal s Dr. Bodor Tivadarné Künle Teréz ő nagysága meg 40 frttal járultak a bál jövedelmének gyarapításához. Ezen mind-két részről tanusított nagylelkű áldozat-készség nem szorult dicsőre, s én csak tudósítói kötelességet teljesítek, midőn lady patronesszeink szép tényeit konstátálva, az általános közvélemény legteljesebb elismerését tolmácsolom.

A bál összes jövedelme szerdán délig be-érkezett felülfizetésekkel együtt 282 frt 70 kr.

E bál sikeréért feltétlen dicsőretet érde-melnek a rendező bizottság s különösen Szé-kely Jánosné, Balog Jánosné urhölgyek, Szöcs József polgármester, Gábor Péter szol-gabíró urak, mint elnökök. A rendezés körül izlés s a közönség iránt figyelem és minden irányban tapintatoság jellemzi a rendező bizottság és buzgó elnökei működését.

A négyeseket 50—60 pár tánczolta.

Báli szépeink névsorát ide igatjuk: Dr. Bodor Tivadarné, Bartha Juliska, Bodor Fe-renczné és leánya Ilona, Bodor Zsigmondné és leánya Irén és Irma, Barthos Károlyné, Barthos Borka, Balog Jánosné, Csizsár Pálné, Csizsár Dénesné, Csizsár Imréné, Do-bay Lajosné, ifj. Dávid Istvánné és leánya Mariska, Dávid Antalné, Fejér Lukácsné és leányai Anna, Kata, Vilma, Pepi, öz. Ficzus Mártonné, Imre Anna, Jancsó Gyuláné, ifj. Jakab Istvánné, Kőnczei Albertné és leánya Zsuzsa, Kőnczei Anna, Kovács Ferenczné, Kovács Irma, ifj. Kovácsi Bálintné, Kovácsi Ilona, Kovács Károlyné, Kónya Juliska, Lengyel Jánosné és leánya Ilona, Molnár Józsiásné, Mikonya Jánosné, Nagy Ferencz-né, Novák Sándorné, Nagy Lajosné és leá-nya Irma, Papp Adolfné, Sylvester Dénesné, Szabó Mózesné, Szöcs Mózesné és leánya Etel, Székely Jánosné és leánya Málna, Sár-kány Gyuláné, Török Sándorné és leánya Mariska, Welnreiter Jánosné, Wertán Ven-czelné stb.

O.

A csikszeredai koresolya-egy-let bálja.

Csik-Szereda, 1886. február 20.

T. szerkesztő ur!

A csikszeredai koresolya-egylet által folyó hó 19-én rendezett mulatságról akarok t. szerkesztő ur engedelmével egyet-mást el-mondani.

Hogy hü képet mutathassak be, mindenek-előtt a meghívón kell kezdenem. A meghi-vóra rá volt nyomva, hogy: „Jelszó: Egy-szerűség” s én ennek megfelelőleg nem cizfrán, hanem egyszerűen öltöz-kö d v e jelentem meg; midőn azonban a te-rembe lépve, láttam a t. rendezőseget rop-pant frakk-lakk-lakkosan kirukkol-va, azonnal visszahúzódtam és az étterem-

elmuló szalmaláng. Nem bizonyította-e ezt be fényesen házasságuk ideje alatt? Nem mondta-e ő maga akkor, mikor ő egyszer tréfálkozva említette, hogy ez a szerelem még lehülhet lassankint; — nem mondta-e maga Laczi, hogy az ő szíve rendületlen, mint a sziklaszál s ellentállna minden kísér-tésnek? Hogy ő azok közé tartozik, a kik csak egyszer tudnak szeretni?!

Oh Istenem! De mit nem mond egy férfi, mikor szerelmes? Nem minden völegény úgy beszél-e, mint a hogy Laczi beszélt? S mégis, mikor itt van a csábító alkalom, nem ök adják-e fel legelőbb elhatározásukat, nem öket győzi-e le legelőbb is a tüzes pillantások találó nyila?

Az érzékek mindent legyőző hatalma?! Oh szégyen! szégyen! Az a kérékdeve hirde-tett erősség, az az ugy nevezett erős milyen nagyon gyenge!!

Lehet-e hinni közölök csak egynek is? Lehet-e bizni jellemükben, a férfias erély-ben?!

Nem lehet! Nem lehet!

Az asszonyka mélyen elszomorodva, két-ségbeesve ült le ismét előbbi helyére.

Oh milyen csunya, gyanakodó természet-e van neki! Hogyan vétkezik az ellen az áldott ember ellen, kételkedni mer benne. Szinte hallja lelkiismerete szemrehányását: Matild! Matild! Hát féltékeny vagy-e?

Ó! féltékeny?! Mentsen Isten!

ben állottam meg s még az 1 frt belépti di-jat is csak az ajtón benyújtva juttattam a pénztárnok kezéhez.

A nők még csak ezután jöttek s igazán bámultam, látva a fényes, hosszú uszályos ruhákat s azon töprengtettem, hogy ha már egy „egyszerű” mulatságra is a rendező-ség klakk-lakk-klakkosan, a nők nagy része pedig ily fényes ruhákban jelenik meg: hogy nézhet ki nálunk egy elite-bál?

A nők részéről hajlandó vagyok annak tu-lajdonítani, hogy a meghívót nem olvasták el, mert különben csak nem tették volna ki magukat oly éles bírálatoknak, milyeneket a multság alkalmával és még mostan is min-den komoly és higgadian gondolkozó ember nyíltan mond.

Voltak a nők között olyanok is, kik egy-szeri, de izléses ruhákban jelentek meg; s bátran mondhatom, hogy szebbek voltak a cizfráknál, s hozzá még azon megnyugvást is magukkal vitték ezen egyszerű mu-ltságáról, hogy atyjuk, illetve férjeiknek nem okoztak költséget, esetleg adós-ságot.

A multság sem volt oly vidám és feszte-len, milyen egy egyszerű multságot jel-lemez, s mint hallottam, a jövedelem is keve-sebb volt, mint a kiadás s ebből folyólag de-ficizzal járt.

Hallottam többeket panaszkodni a t. ren-dező bizottság figyelmetlensége miatt is, hogy a hölgyek legnagyobb részét a belépés alkalmával és az egész multság alatt elha-nyagolták, már pedig — én legalább ugy tudom — a rendezőknek a többek között kötelessége a hölgyeket bevezetni s legalább egyszer megtánczoltatni; hogy ezt tették-e, nem tudom, de ez iránt többektől hallottam panaszt.

Jövőre tehát respektáljuk magunkat, s ha egyszerűséget hirdetünk, legyünk is azok.

Punktum.

Külömfélék.

— Gyászhir. M. Székely Jánost, a Kézdi-Vásárhely városi közs. elemi népiskolák de-rék igazgatóját és lapunk kintinő munka-társát, sulyos családi vesztéség érte; édes atyja: Székely István, közszeretben álló egyszerű székely ember, 66 éves korában f. hó 22-én éjjeli 11 órakor Maksán jobb létre szenderült. Temetése e hó 24-én d. u. 2 óra-kor a kézdívásárhelyi tanitói dalkör megható gyászéneke s általános részvét mellett Mak-sán ment végbe. Legyen álma csendes; sze-rető felesége s kedves barátunk pedig lelje-nek vigaszt azon tudatban, hogy az elköltö-zött híven töltötte be ama magas szos hiva-tást, melyet mint családfő, Isten rendelése szerint elfoglalt.

Ő bizik a férjében, feltétlenül, igazán. Nem félti semmi csábítástól, semmitől. Hisz nincs rá oka!

De mégis! Most villan meg az eszében egy rémítő gondolat: bátha Fekete Ilona ott van a bálon? Persze, hogy ott van! Hogyan maradna el az a mulatni vágyó te-rentés az estélyről? Az bizonyosan ott lesz az egész udvarával, — azzal a sereg udvarló-val, mely nyomában jár mindenütt, mint az árnyék. De ő egyikkel sem törődik, ha már meghódította őket; egyik sem érdekli őt igazán, egyiket sem szereti: sem a férjét, sem az udvarlókat. Mert azt a hideg, büszke, szép embert szereti, a ki oda támaszkodik a terem oszlopához, azt a hideg, közönyös em-bert akarta meghódítani évek óta. Hídsége boszantotta, bántotta, izgatta hűségét, fel-tűztelte szerelmét. Kacéróságának minden lövegét ő rá irányozta, ingerlő bájainak fé-nyes zománczát csillogtatta az ő hideg sze-meit előtt; pompás szellemének sokoldalú-ságával játszott, enyeltget, szípkázott, röpöködött előtte, mint a hogy a pillangó le-begteti szárnyainak szingazdagságát a na-pon; — mások elváltak tőle, de ő meg sem mozdult. — És ez a szép syrén ekkor fogadta meg szilaj szenvedélyében, hogy mégis övé lesz az az ember...

(Vége köv.)

— K.-Vásárhely város tanácsa egy régóta sulyosan érzett hiányt akart pótolni, midőn egy építendő vigadó eszméjét megpendítette. Ezen eszme mindenfelé lelkesületen karolta-tott fel, mert mindenki régen belátta, hogy nagytermünk már többé nem felel meg az igényeknek s nem elég tágas magába fo-gadni azon nagy közönséget, mely báljain-kat, társas-estélyeinket látogatja. Hogy az eszme ne csak eszme maradjon, a városi ta-nács és képviselő-testület megtette az első lépést, midőn folyó hó 27-re egy nagyobb szabású társas-estély rendezését határozta el. A kinevezett 42 tagu rendező-bizottság — tekiutve az idő rövidségét — ezuttal sor-solással egybekötött társas-estélyt rendez, melyre következő szövegű meghívók bo-csátattak ki:

„Meghívó. Kézdi-Vásárhely város taná-csa és képviselő-testülete egy építendő vi-gadó alapja javára Kézdi-Vásárhelytől 1886. február hó 27-én a tanácsház dísztermében ének-, szavalat-, felolvasás- és sorsolással egybekötött társas-estélyt rendez, melyre czimedit tisztelettel meghívja a rendező-bizottság: ifj. Tóth Istvánné háziasszony, Szöcs József polgármester, elnök a tanács részéről, Molnár Józsiás elnök a képviselő-testület részéről, Benkő Sándor bizottsági jegyző, K. Csizsár József pénztárnok, Balog János ellenőr, Ambrus Albert, András Mó-zes, Balog Gyula, Baló László, Barthos Ká-roly, Booskor Mihály, Borecs Miklós, Dávid Antal, Dézsi Bálint, Dimény Ferencz, Drá-gos Elek, Erdélyi Károly, Fejér Antal, Fe-jér Károly, Gábor Péter, ifj. Jakab István, Kelemen István, Kovács Dániel pénzt., Ko-vács István lelkész, Kovács János keresk., Kovács Károly, Nagy Ferencz (Lázáré), Dr. Pethő József, Szabó Albert, Szabó Dénes, Székely János igazg., Szentiványi Kázmér, Dr. Szini Gyula, Sylvester Dénes, ifj. Tóth István, Tóth Géza, Török Bálint, Varga Jó-zsef, Varga Gyula. Rendezők: Jancsó Gé-za, Dobay János. Műsorozat: Énekel a k.-vásárhelyi tanitói dalkör. Szaval Székely Málvin k. a. Felolvas Dobay János ur. Éne-kei a k.-vásárhelyi tanitói dalkör. Szaval Benkő Sándor ur. Énekel a tanitói dalkör. Műsor után tánczvigalom. Belépti-díj: sze-mélyjegy 1 frt, családijegy 3 frt. Kezdeté fél 8 órakor. Jegyek előre válthatók K. Csizsár József pénztárnok urnál. Felülfizetések a nagy czél iránti tekintetből köszönettel fo-gadtatnak s a helyi hírlapban nyugtázta-tak. A jelszó: egyszerűség.”

Meg kell jegyeznünk, hogy az ezen alka-lommal rendezendő sorsjáték egész udjón-ság, a mennyiben a nyereménytárgyak egész az utolsó pillanatig titokban fognak tartat-ni. Hanem, a mint értesültünk, a nyerőkre mind meg annyi kellemetes meglepetésül fog szolgálni. A meghívók már kibocsátattak. E multság iránt már eddig is oly nagy és álta-lános az érdeklődés, hogy biztosan lehet szá-mítani, hogy egyike lesz az idei farsang leg-sikerültebb multságainak s a vigadó-alap egy szép összeggel kezdődik meg. A ren-dező-bizottság szerencsés volt ifj. Tóth Ist-vánné urhölgy ő nagyságát megnyerhetni háziasszonyul, kinek általánosán tisztelt személye már magában biztosítja a sikert. A szép és üdvös czél iránti tekintetből a leg-melegebben ajánljuk e multságot a közön-ség szíves figyelmébe!

— Időjárásunk. Ha igaz a székely gazda véleménye, hogy ha télen sokat fű a Ne-mere, jó termést várhatni: az idén ugyancsak nagy lesz az áldás, mert a mi öreg Neme-rénk már négy hét óta tombol szakadatlanul s miután 21 napot már tulhaladt, van re-ményünk, hogy a székásos hat hetet betölti.

— A kézdívásárhelyi játékonny nőegylet folyó hó 23-án tartott választmányi gyűlésében elhatározta, hogy márczius 6-ára tervezett bálját nem tartja meg, hanem ugyanezen na-pon megkezdí szokásos tavaszi filléresté-lyeit, melyek ezután is minden szombaton fognak megtartatni. Továbbá elhatározta, hogy a jövő husvét három napján egy virág-kiállítás rendez többféle multságokkal összekötve, melynek összes jövedelme a K.-Vásárhelytől építendő új vigadó alapja javára fog fordíttatni.

— Gabonabehozatal Romániából. Mint az „E.”-nek Brassóból írják, a gabonabehozatal Romániából újabban majdnem teljesen meg-szűnt és a brassói malmok, melyek gabona-szükségletüket jobbára Romániából fedezték, kénytelenek egész Budapestig fölmenni ga-bonáért. Oka ennek az, hogy Romániából spekulációból minden gabonát összevásárol-tak és visszatartják arra az esetre, ha a Bal-

külfélszigeten a háboru tavasszal újra ki-törte. E jelenségnek természetesen vissza-hatása van az egész gabonafüzetre, de külö-nösen Erdélyben emelkedtek a gabonákárak jelentősen. A gabonabehozatal Romániá-ból különben már az ősszel is sokkal cse-kelyebb volt, mint az előző 1884-ik évben. Így az árutorgalmi statisztikai kimutatások szerint 1884. november havában 15645945 mm. gabona hozatott be Romániából, míg 1885. november havában csak 6280677 mm. Ujabbi statisztikai adatok ugyan nem álla-nak rendelkezésünkre, de mint a brassói le-velező írja, a behozatal november óta folyton csökkent, oly annyira, hogy most már majd teljesen szünetel.

— A csikszereadi önkéntes tűzoltók folyó hó 21-én tartották meg első gyakorlatukat. Délután 2 órakor a kürtös gyülekezőt kürt-ölt s nyomban futottak a tűzoltók teljes felszereléseikkel a városba, hol igen rö-vid idő alatt a csapat együtt volt. Igen so-kan nézték s még többen bámulták a menet-gyakorlatot. Megjegyzésünk csak annyi van ez idő szerint, hogy ha a parancsnokság több figyelmet nem gyakorol, úgy alig lesz a tűzoltóság számbavehető s hivatásának nem fog megfelelni.

— Földrengés volt észlelhető Kézdi-Vásárhelytől hétfőn délután 3 órakor, mely északról keletre haladt és két másodpercig tartott.

— Az aradi katonai merénylet ügyében — mint az Arad és Vidéke írja — a vizsgálatot teljesítő vegyes bíróság szombat délután ült össze és tartotta első ülését. A bizottsá-gban voltak: Salacz Gyula polgármester, dr. Perger János városi főügyész, dr. Paulus őrnagy, lovag Balogh István alezredes és Winkler lovag főhadnagy. A vegyes bizott-ság két embert hallgatott ki. Az egyik Ehrenfeld Ignác, a kit Cordier a színház előcsarnokában megkardlaponzott, a másik pedig Ettinger Mór, a ki a Horváth-estet al-kalmával ártatlanul kapott egyet a fejére. Mindakettőn ugyanazt mondták, illetve hely-benbágyták előbbi vallomásaikat és arra megesküdték. A vegyes bizottság ülése ezzel véget ért. Horváth állapota türethető, noha éjjelenként nagy fájdalmai vannak. Látoga-tója mindennap sok van.

— Véletlen halál. Polyáni Király János kedden délután Kézdi-Vásárhelytől a barom-piaczi utcán hirtelen összeesett és azonnal meghalt. Hullája a tanácssházhoz szállított-ván, az orvosi vélemény szélhűdést konsta-tált, s miután segélyről szó sem lehetett, a holttest Polyánba szállítottott.

— Gyergyói hírek. A gyergyószent-miklósi önkéntes tűzoltó egy-let által saját céljai előmozdítására ren-dezett táncszertély folyó hó 6-án meglehető-szép számu közönség jelenlétében a legvi-gább kedélyhangulattal folyt le Lázár Meny-hért főparancsnok elnöklése alatt. A tánc-terem tűzoltói jelvényekkel díszesen volt feldíszítve. A kedélyes és vig mulatságnak reggeli fél 5 óra vetett véget. Az estélyen részt vett hölgyek neveit a következőkben közöljük, ott voltak: Lázár Menyhért, Merza Kristófné, Csiky Dénesné, ifj. Vákár István, Kopacz Lukácsné, Vákár Lászlóné (Szárhegy), Lázár Antalné, Tökésy Sán-dorné, Lázár Jánosné urók; továbbá Lázár Hedvig, Eránosz Anna, Czárán Bertha, Bogdán Katinka, Lázár Eliz és Karácsony Winka urhölgyek. — A gyósztmiklósi polgári olvasóköri 8-ik évi közgyűlé-sét a kör helyiségében folyó hó 7-én a ta-gok szép számának jelenlétében tartotta meg. Az olvasóköri fāradhatlan, áldozatkész elnöke, Csörgő Venczel ur, szép megnyitó beszéddel üdvözölte a közgyűlést, majd a polgári olvasóköri vagyoni állapotáról tette meg szokott évi jelentését a lefolyt 1885-ik évről, a melyből röviden adjuk a következō-ket: az 1884. év végén a pénztár állása volt 78 frt 24 kr, a könyvtár pedig állott 42 müből 45 kötetben; a lefolyt 1885. évben a pénz-tár kinötte magát 182 frt 50 krra, a könyv-tár pedig 123 mü 161 kötetben, a szerint ta-hát a lefolyt évben a körnek pénzbeli va-gyona 104 frt 26 krral, a könyvtár pedig 81 mü 116 kötettel gyārapodott, a mult évben a tagok száma 171 volt, a tagsági díj 1 frt és járt a körnek 5 napi és 6 heti lapja. Ezek után elnök a maga, valamint tisztársai ne-vében állásáról leközön s kéri a gyűlést a tisztújítás megejtése céljából egy korelnō-köt és jegyzőt választani, mire korelnōknak Merza Kristóf, jegyzőnek pedig Kritsa Ken-rád egyhangulag megválasztattak. Korelnōk a választ 1 elnök, 1 titkár, 1 pénz-és könyv-tárnok és 16 választmányi tagra nézve el-rendeli, a gyűlést a szavazás folyama alatt felfüggeszti és szavazatszedő bizottsági ta-gokul Lázár János elnöklése alatt Sáska

Kajetán, Eránosz Miklós és Frunkucz Antal urakat kéri fel. Megtörténvén a szavazás, korelnōk kihirdeti az eredményt, mely sze-rint beadatott 38 szavazat; ebből a legtöbb szavazatot nyertek s így megválasztattak: elnöknek Csörgő Venczel, (éljen!) titkárnak Kritsa Konrád, pénz- és könyvtárnoknak Dendynk Rudolf, választmányi tagoknak: Lázár Zakariás, Merza Kristóf, Gencsy Ala-jos, Sáska Kajetán, Kritsa Zoltán, Frunkucz Antal, Eránosz Bogdán, Urmánczy Vertán, id. Drotos János, Dr. Fejér Dávid, Orel Máté, ifj. Drotos János, Lengyel Gergely, Roth Mihály, Keresztes Gerő, id. Tiltcher Ede, póttagoknak pedig Lázár Menyhért, ifj. Tiltcher Ede és Csiky Dénes választat-tak meg. — A gyósztmiklósi „Ca-sino“ bálja folyó év március hó 7-én lesz. Az ifjuság pedig hushagyó-kedden vagyis március hó 9-én tartja szokásos táncvi-galmát.

— Meghívó. A zágoni olvasó-egylet saját pénztára gyarapítására folyó 1886-ik évi fe-bruár hó 28-án a helybeli ev. ref. lelkész székfoglaló beszédének megtartása alkalmá-ból a „Korona“ című vendéglő nagytermé-ben hangversenynyel összekötött táncse-lyét rendez. Tárgysorozat: 1. „Honfida!“ Abt P.-től, éneklő a tanítói kar. 2. Szaval Simon Imre. 3. „Népdalok“ Vegler Gy.-tól, éneklő a helybeli dalkör. 4. Felolvas Gál An-tal. 5. „Munkások kara“ éneklő a t. kar. 6. Szaval Nyárádi Gerő. 7. „Föl a szent hábo-rura“ Vegler Gy.-tól, éneklő a helybeli dal-kör. Az olvasó-egylet bizottmánya: Ször-csey Vincze elnök, Vajna János alelnök, Kovács Bálint jegyző, Simon Imre pénztár-nok; Albu Antal, Bereczky József, Csákány István, Gál Antal, Imreh Domokos, Imreh János, Lázár Benedek, Szóts Albert, Zsidó Mihály bizottsági tagok. Belépti-díj: sze-mélyjegy 80 kr, családjegy 2 frt 50 kr. Fe-lülfizetések köszönettel fogadtatnak. Kez-dete fél 8 órakor.

— Csik-Madéfalván az új iskola helyiségei-ben igen szépen sikerült kedélyes mulatság volt. Részt vett benne a vidék intelligen-cziájának nagy része s azt mondják, hogy rég óta nem volt Csikban oly élvezetes, fesztelen, egyszerű mulatság, mint ez.

— Csik-Szeredában f. hó 18-án egy kutya az utcán több embert és kutyát megmart; nem tudhatni, hogy nem volt-e dühös s ezért a rendőrség intézkedett, hogy minden kutya 14 napig zárva tartassék.

— Csik-Tapolcán Xántus József ablakán Sántus János f. hó 18-án belőt, de szeren-csére nem talált senkit a háziak közül. 19-kén a vizsgálóbírótság kiszállott a helyszí-nére és tettest letartóztatta. Állítólag boszu volna a tett oka.

— Az a széleslyes lutri. Egy kézdivásár-helyi hivatalnok egy szép holdvilágos éjje-len három jőfőle numerust álmodott, melyek veres színben jelenvén meg előtte, egész bi-zonyosra lehetett venni, hogy nyerni fognak. A mi emberünk fel is rakta számaint három-szor egymásután, de a várt ternő mindhárom-szor elmaradt, hanem igenis kijött negyed-szer, de ekkor már nem volt megtéve. Szen-vedélyes lutrijátszók csodálkoznak, hogy az az ur nem lett öngyilkos.

— Az öltőregyleti hál jövedelme lapunk mult számában tévesen közöltem, mert a bevét-el 2 3 frt volt, a kiadás 75 frt 80 kr s így a tiszta jövedelem 197 frt 20 kr.

RÖVID HIREK.

A marosvásárhelyi kir. tábla elnökévé, mint az „E.“ értesül, az elhunyt br. Apor helyébe Oberschall Adolf kuriai bíró nevezetett ki. — Angliában az alsóház elfogadta azt a tör-vényjavaslatot, melynek értelmében a választási jog az önálló nőkre is kiterjesztetik. — Zátoryra jutott a „Douglas“ gőzös Swatow közelében s 1 európai és 17 kínai a tengerbe fult. — Értekezletet tartnak Budapesten a hé-ten a rendezett tanácsú városok azon célból, hogy kifejezzék kívánalmaikat a köziz. javas-lat tárgyalása alkalmából. — Mátyás király kazulájáért 6 ezer frtot adott ő felsége a fini-czai zárdának s egyuttal hū utáztatást is adott érte. A ferenczrendiek a 6 ezer frton templo-mot fognak építeni. — A tél a déli vidékeken

egészen megenyhült; Dalmáciában a man-dula-fák már virágnak s Fiumében egészen kitavasodott az idő. — Amerikában a hó-olvasás óriási károkat tesz; Boston és New-York között a vasut annyira megrongálódott, hogy a közlekedés napok óta szünetel. — Koleraset fordult elő e hó 13-án Felső-Szilé-ziában. — Az ujonczozás az osztrák tartomá-nyokban rosszul ütött ki; nyolcz hadkiegé-sztő kerületben kellett a negyedik korosz-tálybelieket is behívni. — 37 ezer font sterlin-get gyűjtöttek eddig Londonban az ottani munka nélküli szegények segélyezésére. — Futott kocsikat használnak egy idő óta Berlin-ben a lovasutakon; a fűtésre egy amerikai mérnök elmén szerkesztett kályháját alkalmazzák. — Álmában akasztotta föl magát Disz-nódon egy mérnök. Részegségében ráült a zekéjére s nyakához a borszj, mely kapocs helyett összetartotta, oly erősen oda szorult, hogy lassan megfojtotta.

Nyilatkozat.

Tek. szerkesztő ur!

A „Székelyföld“ 11. és 12. számában X. ur epésen vádolja a kovásznai uri hölgyeket, hogy a dalárda-bál ellen bujtogattak. Mi kovásznai hölgyek ezen alaptalan vádat hatá-rozotlan visszautasítjuk s egyszersmind kér-jük X. urat, hogy jövőre kiméljen meg ha-sználó sértésektől, mert a hölgyeknek nyel-vük a kardjuk.*)

Kovácsna, 1886. febr. 20.

A kovásznai hölgyek nevében:
N. N.

*) Kiváló örömlőnkre szolgál, hogy a kovásznai hölgyeknek ezen erőves hangon szerkesztett nyilat-kozatát közölhetjük. A hol a hölgyek így védelmezik magukat, ott vigyázzanak a bálitudósítók.

Szerk.

Felelős szerkesztők:

Ifj. Dobay János.

Sprencz György.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

Sz. 6499. tkkvi

1885.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, közhírré te-szi, hogy Bartha Józsefné sz. Hegyesi Teréz k.-vásárhelyi lakos végrehajtató-nak Bardocz Pálné sz. Lukács Klára futásfalvi lakos végrehajtást szenvedett elleni 100 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a k.-vásár-helyi kir. törvényszék területén levő, Futásfalva községében fekvő, a futás-

falvi 162. sz. tjkvben 115., 116. hr. sz. 155 frt, 316., 317., 318. hr. sz. 179 frt, 422. hr. sz. 10 frt, 425. hr. sz. 16 frt, 896. hr. sz. 20 frt, 956. hr. sz. 10 frt, 985. hr. sz. 45 frt, 993. hr. sz. 45 frt, 1016. hr. sz. 108 frt, 1361. 33 frt, 1480. hr. sz. 104 frt, 1572. hr. sz. 130 frt, 1637. hr. sz. 34 frt, 1663. hr. sz. 48 frt, 1768. hr. sz. 5 frt, 1829. hr. sz. 13 frt 1848. hr. sz. 5 frt, 1871. hr. sz. 15, frt; a futásfalvi 155 sz. tjkvben Török Albert javára átjegyzett 1604. és 1605. hr. sz. 73 frt becsértékű egész ingatta-nok, s végre a futásfalvi 162. sz. tjkv-ben 1483. és 1484. hr. sz. 276 frt becs-értékű ingatlanok végrehajtást szenved-őt illető felerész járandóságára az ár-verést a fennebbi megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi már-czius hó 24-ik napján délelőtti 8 órakor Futásfalva községben a községházánál megtartandó nyilvános árverésen a meg-állapított kikiáltási áron alul is eladat-ni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telek-könyvi testenkint készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi no-vember 1-én 3333. sz. a kelt igazság-ügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiál-lított szabályszerű elismervényt átszol-gáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1885. évi december 31-én tartott üléséből.

PÁLYÁZAT.

Gyó-Csomafalva egyházközségében a kántortanítói állomás üresedésbe jött. Az évi jövedelem 78 kal. ősz, 98 kal. tavasz-termény, 32 frt 80 kr pénz-bér, 111 frt 10 kr stola, 90 szán kemény fa, 6 hold 445 □ öl szántó, 24 hold 317 □ öl kaszáló, jó alkalmas szabad lakás, 2 konyha-kert.

Ezen állomást elnyerni ohajtók ok, kereszt-, eddigi szolgálati, erkölcsi vise-letről szóló levelekkel felszerelt okmā-nyukat 1886. ápril hó 11-éig alulirhoz Csomafalva községében adják be és a pályázati határidőn belől a próbatételre jelenjenek meg.

Gyó-Csomafalva, 1886. február 19.

Az iskola iskolaszék nevében:

Bartók Lajos,
gondnok.

RUHASZÖVETEK

osakis tartós juhgyapjuból, középtermetű férfiak számára
3.10 méter) 4 frt 96 krért jó juhgyapjuból,
egy) 8 frt — krért jobb
rubára) 10 frt — krért finom
12 frt 40 krért egész fin m

Utazó-plaidék (nagy kendők) darabonként 4 frttól 5, 8, 12 frtig. Kiváló finom öltönyöket, nadrágokat, felöltőket, kabát- és esőköpeny-szöveteket, katonapozsztót, aba-posztót, egyenruha posztót, kammarn, cheviot, trico, női és teke-asztali, peru-vien, dosking szöveteket ajánl

Alapítatótt

STIKAROFKY JÁNOS

1886-ban.

gyári raktára BRÜNNBEN.

Minták bérmentve küldetnek; a szabómester uraknak minta-kártyák bérmen-tetlenül; postai utánvét mellett küldemények 10 frton felül bérmentesen.

Allandó posztó-raktárom van, mely több értéket képvisel 150,000 frtnál o. é., és így önként érthető, hogy nagy üzletemben sok 1 méter hosszú maradék van s kénytelen vagyok az efféle maradékokat nagyon leszállítva, az előállítási áron eladni. Minták ezekből nem küldetnek, de a nem tetsző maradékok becsesértéknek vagy a pénz visszaadatik. (Megjegyzem, hogy más czégek becsesérték a maradékokat is talán még rosszabb portékával, de a pénzt vissza nem adják).

Csaló czégek utánzásai miatt kénytelen vagyok a hirdetéssel felhagyni; ké-rem tehát a t. cz. megrendelőket, tartsák meg emlékkükben szolid czégemet, s mi-kor szükségük lesz, szerencsétlenségem becses megrendelésükkel, melyeket a leg-nagyobb pontossággal fogok teljesíteni.

Levelek elfogadtatnak magyar, német, cseh, lengyel, olasz és francia nyelven.

(1-20)